

De knutna händerna

heter en bra roman av Vilhelm Moberg, men dessutom läste jag nånstans en iakttagelse som jag aldrig tänkt på förut, men som nog är riktig. Barn föds med knutna händer. Visst stämmer det? Barnmorskor i alla länder - rätta mig om det är fel.

Om jag försöker erinra mig hur det var när jag själv fick barn - eller vem det nu var i släkten - jo då, nog hade de händerna knutna när de gjorde entré i Jämmerdalen. Knogarna vitnade nästan, om jag minns rätt. "Kom an bara, liv!" annonserade de.

Och varför är det på det där viset kan man undra. Tja, är det så konstigt egentligen? Här kommer en liten smetig protoplasmaklump till en plats han/hon aldrig önskat sig till, och vad återstår då att göra? Jo, det gäller att slåss för tillvaron. Klart som fanken att de har händerna knutna, de små knytena.

Sen sliter de sig igenom livet, eller slår sig fram med de knutna händerna, och rätt som det är så är det dags att lämna det igen. Men hur ser händerna ut då? Ingalunda är de knutna. De ligger stillsamt som en försonande gest utbredda över bårtäcket - matchen är över, domaren har blåst av, ingen mening att begära time-out.

Men det är klart, under den där tiden har ju en hel del hunnit inträffa. Kroppen har hållit igång, om jag säger så. Exempelvis har varje dygn njurarna passerats av 1500 liter blod, varvid 150 liter primärurin filtrerats bort. Av denna mängd har varje dygn 148,5 l återabsorberats av kroppen. Och det måste man väl

vara kroppen väldigt tacksam för att den har gjort.

Resten, 1,5 l, är urin, och vad som händer med den är herrar i min ålder väl medvetna om. Jo, 05.30 varje morgon pockar den på att få lämna kroppen. Varför den valt just denna okristliga tidpunkt vet jag inte, men så är det. Man får vara tacksam så länge man vaknar av det där pockandet.

Helt annorlunda är det med hundar det insåg jag på den tiden vi hade hund. Hundkroppen absorberar inte en centiliter, så vitt jag förstått. Alla 150 litrarna ska ut, gärna tidigt på morgonen även där och sen i små skvättar i stort sett hela dagen och till långt in på natten. Inte heller duger vilken plats som helst, när det där primärurinet ska lämna hundkraket. Nehej då, det blir till att välja.

Vilken snödriva som helst passar inte, tro inte det. Nej, här ska nosas och sniffas och fnydas och borras ner hela hundskallen i snön tills någon - oftast tidigare använd - hundtoalett befins värdig. Då minsann kommer där fyra milliliter, och husse sliter och drar i kopplet, men sen är det jädrar i min cockerspaniel dags igen. Undra på att en kilometers hundpromenad tar flera timmar.

Fast det är klart det är kul med hundar, inte minst när man som lärare kan få en uppsats som den här - den mycket personliga stavningen bör behållas:

"Hunden är ett jur. Han har ett huve i ena ändan som han skäller med och en svans i andra ändan som han vyftar med. Ibland är svansen

avhöggen. Hunden har fyra ben som slutar i ena ändan med tassar och i andra ändan med kräppen. Såmliga hundar är stora som santbärnshundar äck såmliga är små som mopsar. En hund heter tacks och har sådana ben som på liktjistor. Han slepar magen på marken och förekommer mest i sällskap med feta fröknar som de leda i band. När hunden har ett ben i munnen själler han och bits. Såmliga hundar använder munkårj för att slippa bitas. Dem ska man ackta sig för när dom är utan munkårj."

Och apropå "santbärnshundar" erinrar man sig de båda nödställda gossarna i Alperna, som insnöade såg en sådan komma lufsande med den klassiska konjaskaggen om halsen, varvid följande replikskifte förekom:

- Titta, där kommer människans bästa vän.

- Ja, och en stor sabla hund också!

Därmed knyter vi händerna och går ut att fira den annalkande vintern.

Nicke Sjödin